

2. szám.
Január 9-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok le képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 hóra jan.—jun. **3** frt., és 3 hóra jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szán.

XV. kötet.

MEGKAPTUK HÁT!

(Ezt a verset úgy is jó olvasni, hogy a vis a vis levő strófákat hagyja az ember egymásután következni.)

Megkaptuk hát, mire vártunk,
Mit a mult év nem hozott;
S melynek távolléte annyi
Aggodalmat okozott.

Mely nélkül a ránk jövő nyár
Lenne kiállhatatlan;
Föltéve, hogy az idén is
Úgy lesz fütve a katlan.

Vártak rá, kik a világnak
Nyujtják azt, a mi *édes*,
S kiknek keze táplál népet,
Bár működése *véres*.

S a kik a nép szép *álmait*,
Változtatják *valóvá*.
Dicséretes működéssel
A rosztat teszik jóvá.

A szenvedők *fájdalmait*
Kik enyhíteni születtek,
Azoknak az ohajtása
Ez új évben így lett meg.

Már tudnillik, hogy itt a *jég*,
Melynek valánk hijával
A mit pedig, ha nem terem
Nem pótolhatni fával.

Hogy lenne nyár az üresen
Maradott jégveremmel?
Mivel vigasztalná magát
Annyi epedő ember.

Hogy csinálhatnának *édes*
Fagylaltot a cukrásznék?
Hogy őrizhetné meg *véres*
Áruit a mézsárszék?

Hogy maradna savanyatlan
A nép *álma*, a jó ser,
És más enni inni való,
Mi csak úgy jó, ha kóser.

És végre a gyógyszerárók,
Azoknak is sok jég köll;
Ez hát meg van. Ugyan hát mit
Kérhetnénk még az égtől?!

Ádám apánk első hűtlensége.

II. Fejezet. (Melyben előadatik, hogy jön össze Ádám a legelső kerítővel, Asmódival, hogy jut el a legelső balletba, hogy látja meg a legelső primadonnát, s hogy ismerkedik meg a legelső uzorással.)

A napokban, a hogy hanyatfekve heverészem a bokor alatt, egyszer csak látom, hogy valami túrja a földet a lábamnál; azt gondolom, hogy vakand, hát a mint kiemelkedik, akkor látom, hogy valami emberforma állat, csak hogy lólábakat talált felhuzni esizma helyett. No ez is valami szegény ördög lesz, a ki koldáulni jön ide holmi fiókmalacért; aztán elhálkodik érte három nap; „mi kell, kis sánta ördög?”

„Óh esőkolom kezeit, lábait nagyságos méltóságos uraságnak; de jó színben méltóztatik ma lenni. Én vagyok, könyörgöm alázatosan, a szegény *Asmódi* ördög; *Mefistö* direktor urnak a *cédula* hordozója; estére nagy előadás lesz a tüzokádó hegy oldalában a pokol megnyitásának ünnepélyére, a melyre ő excellentiája általam nagyméltóságodat meginvitálni bátorodik. Ha lehetnének olyan szerencések.

„Hhaj, fráter, ez nem megy olyan könnyen. Nekem éjszakára nem engedi meg a feleségem a kinn maradást. Az nem megy.”

„Óh kérem alássan, azon nagyon könnyű segíteni. Méltóztassék azt mondani ő nagyságának, hogy milyen szépek azok a csillagok ott az égen; mennyi lehull azokból minden este. Milyen szép lehet az ilyen lehullott csillag az olyan gyönyörű hajfűrtök között, mint az ő nagyságáé.”

„De bizony, azt a bolondot nem teszem, hogy ezt mondjam; hiszen ha megkivántatom a feleségemmel a csillagokat, addig nyugtot nem hágy, míg csakugyan nem fogok neki egyet; azt pedig én csakugyan nem fogok.”

„Óh dehogy nem kérem alássan. Tessék csak ide nézni. Nálunk van egy hires juvelir, ugy híják hogy *Plútó*, az összeszedi a lehullott csillagokat s briliántokat készít belőlük. Nálam

is van egy rakás. — Ha parancsol, szolgálhatok veled.

„Hüh! barátom. Micsoda ragyogó szépségek ezek? Aztán mit adjak én ezért *Plútónak*? mert ingyen tudom, hogy nem ad semmit: nekem meg egy krajczár kapitálisom sincs.”

„Óh azon ne tessék aggódni. Ilyen uraságnak mi szívesen hitelezünk. Látom szép gulyája van nagyságnak. *Plútó* ur igen szívesen kölcsönöz olyan formán, hogy ha le méltóztatik neki kötni az első napra *egy* tehénnek a tejét, a másodikra *kettőt*, és így napról napra *kétszer annyit*. Ez nem megy sokra.”

Az én időmben még nem lévén feltalálva a *tabula Cebetis*, elhittem neki, hogy ez csakugyan nem nagy kamat; s elfogadtam egy marék gyémántot kontóra. No ebből a legkisebbiket oda adom a feleségemnek; azt mondom, találtam, csillag volt; ha a jövő éjjel rálehetek, majd fogok neki szebbet, nagyobbbat, akkor tudom, hogy ő maga fog küldeni, hogy menjek.

„Hanem öcsém, *Asmódi*, nekem ugy tesz, mintha ezt a tréfát ugy híják, hogy *hazugság*. És én még nem próbáltam, hogy kell igazat nem mondani.”

„Való igaz, felelt a manó, hogy *valakinek másnak* nem mondani igazat, annyi, mint *hazugság*; úgy de a férj és feleség *egy test és egy lélek*, és így ha az ember a feleségének nem mond igazat, az nem *hazugság*.”

Átláttam, hogy az ördögnek tökéletesen igaza van.

Este alkonyatfénynél nagyszertűen megtette a gyémánt a hatását. Csak egyet mutattam az asszonynak, a többit eldugtam a tarisznyámba. Hogy örült, hogy tánczolt, hogy küldött.

— Eredj még! Fogj egyet! Röptiben! Nagyobbat! Tizet, huszat, sokat fogj! Kedves Ádám, édes Ádám!

Most persze „kedves édes Adám“ voltam neki. —

Én pedig alig vártam, hogy éjszaka legyen, s Asmodi értem jőjjön és elvezessen az *ördög piluláiba*.

Tyhü! micsoda dolog volt az ott! Embernek arról a budai népszínház megnyiltáig fogalma nem lesz, a miket én ott láttam. Milyen kiállítás! micsoda kosztümök! milyen masinéria! aztán az ének! hát még a táncz! Ha én volnék a népszínház *dobosa*, nem tudnám elragadtatásomat illő szavakban kifejezni.

Denique az egyik kánkántánczosnőbe én ott mingyárt halálosan belé szerettem.

Kérdém Asmoditól, ki velem ült a páholyban s kölesön adta kristályból készült operngukkerét, hogy jobban láthassak, ki ez a pokolbeli szépség?

„Ez mademoiselle *Lilith*, felelé ő, ballerina assoluta della scala infernale.“

„Jaj! sohajték én, milyen kár az, hogy én nem tartozom ehez a nemzethez, s nem tudok az ő nyelvén beszélni, különben majd mondanék neki valamit.“

„Óh ne búsulj, vigasztala a jó ördög; a tánczosnők nem tartoznak semmi nemzethez, ők világpolgárnők; ha pedig beszélni akarsz vele, végy elé a tarisznyádból egy gyémántot, küld oda neki, azt megérti, ne félj.“

Denique az lett a dolognak a vége, hogy én egy hónapig haza sem mentem a feleségemhez, s mikor haza kerültem, egy gyémánt sem volt már a tarisznyámban; azt mind *Lilith* kisasszony kapta meg. Otthon azt mondtam az aszszonynak, hogy nem lehetett egy csillagot is elfogni, mind a tengerbe potyogtak. Volt aztán perpatvar elég.

De még ez mind semmi. Hanem aztán mikor előállt vallatni, hogy hát a *tej hova lesz?* A tehének mindennap kifejve érkeznek már haza. Mind valamennyi!

Én aztán azzal vágtam ki magamat, hogy bizonyosan a töviskes disznó szopja ki a teheneket; annak szokása az. Hanem még is nagyon elbusultam magamat e hirre. Hisz így az az átkozott 'uzsorás minden földi haszonvételemet elfoglalja kamat fejében. Asmodihoz mentem tanács végett. Az azt mondta, hogy ne búsuljak semmit; majd elvisz *Béliálhoz*, a ki *törvénytudós*, az adni fog jó tanácsot.

Ráálltam. Elmentem *Béliálhoz*; a kinek az irodája ott volt mingyárt a pokol műhelye mellett. Épen tintával mosta az ábrázatját, hogy csinos legyen. — Előadtam neki az ügyemet.

„Se baj, felelt panaszomra *Béliál*: tegye ön ezt. Csináljon veres márgával keresztvonásokat a tehenei oldalára, s mondja azt *Plutónak*, mikor exequálni jön, hogy ez mind a *felesége menyasszonyi hozományja*.“

E bizony jó tanács volt.

Hanem *Beliál* az ügyvédi consultatióért megint azt kívánta, hogy minden ezentul elesendő marhám bőrének a fele az övé legyen *honorariumkép*. Beleegyeztem: hát!

Egy hét múlva olyan marhadög ütött ki a jószágomon, hogy fele gulyámat elseperte.

Mikor aztán *Béliál* eljött az osztózásra: megmérte egy rőffel az esett bőröket farkától a homlokáig; a farkát lemetszette nekem, az volt az egyik fele, a többit elvitte magának; az volt a másik fele.

De bolond voltam, hogy nem inkább *Plutóval* egyeztem ki ötven percentre!

(Folytatása következik.)

Két Hamlet, a dán királyfi.

„Lenni, vagy nem lenni; ez hát a kérdés!”

Shakespeare.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

No ugyan monta beszidet az a Napoleon. Ilyen köszöntöt in izs csak tunik mondanyi.

„Tekintedezs diplomatai test!”

Ez a mostani esztendő azal a kitünő tulajdonosagal bir, hogy ipen januarius 1-in kezdődik, is ha szerencsis prognosticon nem csal, ipen december 31-in fog vigzödni!

Telyes okunk van reminyleni, hogy az egisz esztendőben, a mikor hideg nem lesz, akor mindig meleg lesz, s ha a szil nem fuj, mindig esendes idő lesz.

Vanak ugyan napfogyatkozások is holdfo-

gyatkozások a kalendariumba, de bizunk a napok is holdak bölesesigiben, hogy azokat kifognak kerülni.

Egyibirant tanacsoljuk, hogy mikor nagy a fagy, minden ember esizmat huzzon, mezitlab ne jarja; mert ha meglüti magat, anak in oka ne legyenek!

No bizon ilyen dictiot in izs tuttam volna tartanyi; azir mig se teszük engem francia csaszarnak.

Tallérossy von Zebulon.

T é l e n ,

N y á r o n .

Télen. Óh kedves barátom; mennyire megbecsüllek; hogy vagy, mint vagy? Óh be szükséges vagy a háznál. Tessék letelni.

Nyáron. Akár vagy a világon, akár nem, arra nekem semmi gondom. Ha a hátammal neked támaszkodhatom, akkor nem vagy utamban. Egyébiránt, ha elfáradtál, kimehetsz.

Szabadalmazott brigantaggio.

Boldog nap az az ujesztendő napja; ezen minden szabad, mi egyébkor, a leggyöngédebb kifejezést használva legalább is illetlen volna.

A szegény íróember még ki sem aludta a komló-kerti tombolánál nyert pezsgőnek fejében kóválygó következményeit, midőn egy kis savoyardszerü ganyméd lép ágyához.

- Boldog újévet kívánok!
- Ki vagy Te?
- Én nem vagyok uram te; hanem szedősegéd.
- Szedősegéd ur, mivel lehetek szolgálatára?
- Boldog újévet kívánok!

- Melyik lapnál szedő Ön?
- A Függetlennél.
- Tessék a Függetlent megtisztelni szerencsekívánatával.

- Azt nem lehet uram, az meghalta magát.
- Miért részesülök hát épen én ebben a szerencsében, hiszen soha nem írtam én oda vezérczikket.

- Most az önök lapjánal vagyok szedősegéd.
- Mióta?
- Ma reggel óta.
- Hiszen e szerint nekünk még semmit sem szedett.
- De fogok s önnek kötelessége, hogy szerencsekívánatomat viszonzza, különben annyi hibát sze-

dek kéziratába, hogy az olvasók tüntetni fognak ön rossz cikkei ellen.

— Kérem, kérem, itt egy forint tisztelt szedőse-géd ur; viszont boldog újévet kívánok.

A szurtos vitéz odébb áll s meg van győződ-ve, hogy becsületes uton szerezte forintját.

Nem brigantaggio ez s az emlegetett sajtóhibák nem valóságos revolverek?

Az agglégény kényelmesen nyújtózkodik párnái között; önző megelégedéssel gondolkodik édes függet-lenségéről; nincsen családja, melyet meg kellene lep-nie; nincsen még aféle petit liaisonja sem, mely újévi ajándékot igényeljen. Nincsen inasa; nem tart újságot, ezt a kávéházban olvassa s oda ma nem megy, hogy a pinczér ne gratulálhasson. A házmesterrel egy hét előtt erősen összeveszett, hogy be ne merjen köszönteni hozzá.

Alig nyitotta fel szemeit, igen tisztességesen öltö-zött delnő lép kopogás nélkül szobájába.

— Jó reggelt uram.

— Bocsánat nagysád; egészen zavarban vagyok; e ritka nem remélt szerencsére; tessék félrenézni, míg hálóköntösömbbe burkolózom; mivel lehetek szolgál-átára?

— Boldog újévet kívánok!

— Nagy köszönettel veszem s egész szívemből viszonzom. Honnét e meglepetés? Szabad tudnom, ki-hez van szerencsém?

— Én a városnegyed *szülésznője* vagyok.

— Asszonyom! — kiált föl az agglégény — most még kevésbé tudom megmagyarázni magamnak a sze-rencsét. A ház másik részében lakik édes anyám, ez 70 éve; a mellékszoba testvéremé, ez férfi; én magam sola sem voltam olyan állapotban, hogy ön becses szolgálatát igénybe vegyem. Nem méltóztatnék megma-gyarázni. . . .

— Boldog újévet kívánok s figyelmeztetem a te-kintetes urat, ha nem viszonzozza udvariasságomat, hi-vatalomnál fogva olyan híreket terjesztek fölére, melyek nagyban ártalmára lehetnek.

— Itt van két forint; magamat ajánlom.

— Mit? Két forint! Azt hiszi, annyiért eljöttem volna magam; a harmadik segédnőm szokott két forin-tot kapni. Az én újévi *díjam* 10 frt uram, egy garassal sem kevesebb.

— Itt van 10 forint; de most már hagyjon el ké-rem; mert bizony úgy kezdem érezni magamat, mintha szükségem lenne szolgálatára.

— Ön műveletlen ember — mondja szájbiggyesz-téssel a delnő és a 10 ftot zsebetéve, távozik.

Hát ez nem brigantaggio s a pletyka, melylyel fenyegét, nem vontesövü pisztoly?

A börzeüzlettlől egy házzal s néhány ezer fo-rint tőkével visszavonult nyárs polgár felteszi magá-ban, hogy ez egyszer elkerüli az újévi köszöntéseket.

Meghagyja cselédeinek, hogy ha maga a római pápa jön is latogatóba hozzá, az ajtót ki ne nyissák. A kinek dolga van vele, holnap is eljöhet; a ki csak kö-szönteni akarja, elmaradhat.

Délig majd leszakgatják a csengetyüt; nincs otthon senki.

Boldog nyárs polgár, kitalálta a szabadulás módját. Lassan egy kicsit öreg ur; nemcsak az ajtón jön-nek a brigantik.

Délután kandallójához huzatja karszékét, a kis asztalt melléje teszi, kényelmesen csibukoz s szőrpöli a fekete kávé, olvasván hozzá a „Wochenpostot“, mely-nek létezéséről a királyutezán kívül csak egy dunaparti házban bírnak tudomással.

A tűz gyönyörűen pattog a kandallóban s a nyárs polgár ravaszul mosolyg, hogy a brigantikát, akarom mondani, köszöntöket oly ügyesen lefözte.

De mi ez? Mintha az égből egy egész csöbör víz zuhant volna a tüzre; a sziporkák a wattmollhálóköntö-sön lyukat perkelnek, a nem tiszta víz az ünnepi fehér mellényt piszkos pettyekkel tarkázta.

A nyárs polgár felugrik; kávéját feldönti, ez a lá-

nya limezte fehér rózsás papucsra ömlik; a csibuk kiesik kezéből s a 20 frtos borostyánkő ketté törik.

— Mi a menydörgő lelte ezt a tüzet? — kérdi iszonyodva.

— Boldog újévet kívánok! — felel a kandalló.

A nyárspolgárt a guta kerülgeti. Már a tűz is boldog újévet kíván.

— Kisértetek járnak itt — kérdi félig haraggal, félig reszketve.

— Nem kisértetek uram — felel a kandallóból kibontakozva neheztelő hangon egy fekete alak — hanem én, ezen városnegyed kéménysöprője jöttem boldog újévet kívánni. Háromszor voltam ajtaján, azt mondták, nincs ithon. Tudtam, hogy ez nem igaz; ön az ajtót be zárta előttem, a magam utján jöttem tehát s mivel ez, mikor a tűz ég, kettős fáradság, kettős ajándékot kérek.

— Menjen a pokolba; slafrokkom elégett, papucsom kávé, fehér mellényem csupa pecsét, csibukom eltört; mindezeket megfizeti.

— Talán elment a jó dolgom. Nem szégyenli magát házbirtokos létére bezárni az ajtót a becsületes meszterember előtt, ki üdvözölni akarja. Ha nem viszonzza szerencsekívánatomat s külön e fáradságomat meg nem fizeti, minden kéményét rozsl fogom seperni s ha léeg a háza, nem tehetek róla.

Kell-e házbirtokosnak ennél élesebb kés a torkára?

— Itt van 5 frt; de menjen ott vissza kérem, a hol jött; mert attól félek, hogy az ajtónál vagy 20 várja, s mind rám rohannak.

— Ha még 5 frot ad igen, különben az ajtón megyek el.

— Itt van még 5 ft; takarodjék.

— Azt hiszi az ur, czipészlegény vagyok, hogy így beszél velem; most már 10 fton alul nem megyek vissza a kéményen.

A nyárspolgár megfizette a 10 frtot s a városiak kedves állapotáról elmélkedett, kik csak küszöbükön kívül jutnak a brigantik körmei közé.

Az utcán tisztéségesen öltözött úri ember megállit s boldog újévet kíván.

— Nem ismerem önt.

— Én az X kávéház pinczére vagyok.

— Soha sem voltam az X. kávéházban.

— De igen; ezelőtt hat hónappal egyszer benézett hozzánk.

— De nem ettem se nem ittam önöknél semmit.

— Annál rosszabb; így minden díj nélkül használta helyiségünket s e szerint kétszeres okom van boldog újévet kívánni.

Nincs nálunk aprópénz; adunk neki egy forintot s tovább megyünk.

Öt lépés után egyenruházott horlár kíván boldog új esztendő. Azt gondoljuk, soha sem láttuk; de ő figyelmeztet, melyik hó melyik napján küldöttünk rózsaszínű levelkét bizonyos utca, bizonyos házának, bizonyos emeletébe; hozzá teszi, hogy tán még nem lesz késő a mamával tudatnia, kitől örizze lányát.

Adunk egy forintot s tovább indulunk.

A bérkocsis, kivel valaha egy fél utcán végigrobogtunk; minden barátunk és ismerősünk férfi- és nő-cseléde, kivel valaha az év folytán dolgunk volt, a pénzes és pénzetlen levelek hordozói, a házmester, a házban lakó összes cselédség, minden boltinas, hol valaha vásároltunk, a tejes leány, a dunavizhordó, az ujságkihordó (ez máskor négy lapot hoz egyszerre, most becses családja négy tagját küldi külön, külön) a színházi sugó, a színházi szolga, a halottbemondó, a temetőrendező, a lámpagyújtó, a szemétkihordó, a városi hajduk küldötte, a telegrafendiener, a tengertelen matrózok kékinges képviselője, a templomszolga, a színházi macskák gondviselője, a színházi kecske pásztora, a törvénytudó, a szabó, csizmadia, kárpitós, asztalos, lakatos, bádogos, kenyérsütő, favágó, kikkel valaha valamit dolgoztattunk, a színlapkihordó és a fodrász szolgálója, a temetőcsész és a kórház kapusa, orvosunk legénye, barátunk szobalánya, saját legényünk kedvese és saját szobaleányunk udvarlója egytől egyig megkeresnek e napon, hogy boldog újévet kívánjanak, mi más szóval annyit teszen: „Adjon az ur egy kis borraalót, különben így vagy úgy valamiféle fogyatkozást fog szenvedni.“

A ki új esztendő napján meg akar menekülni ettől a szabadalmazott brigantaggiótól, az menjen a tudományos egyetembe, kérje meg szépen a természettudományok tanárát, tegye üveg alá, huzza ki pneumatice a levegőt s változzék léghatlan mumiává.

Csudálatos, hogy a civilizáció haladásával ez a szemérmes brigantaggio is lépést tartva gyarapszik minden irányban s a társadalom minden rétegében.

Gyárfás.

Tanár: „No fiam, mit tesz az culter?”

Tanoncz: Kés.

Tanár: És dificulter?

Tanoncz: Egy nagy f.n. mészáros kés!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Eddig csak az volt mondva, hogy „segíts magadon, aztán majd az Isten is megsegít”; az ideán pedig a szegény magyar gazdáknak nemcsak magán, hanem másokon is kell segíteni. Ott a sok inséges.

— — (Hallotta már kend az új schleswig-holsteini nótát, a mit énekelnek?) Az újat? Már régen. (Hogyan van? mondja el.)

„Hier bleib i nid,
Fort geh i nid,
Aussi will i nid,
Eini mag i nid.“

— — (Valyon hogy ütöttek ki mindenfelé az ideai előfizetéseket.) Mi ránk okos lapokra nézve, hála Istennek, elég jól ez inséges esztendőben, hanem bizony egy pár divatlap aligha *Kecskeméthy Aurél szerkesztésére* nem jut. (Annak nagyon *kenetteljes* stylusa van.) Igen. Ő adja az *utolsó kenetet* a lapokra.

— — Egy angol *tourista* leutazott az alföldre inséget látni, valamelyik hirlap megtette sajtóhibából *tenoristának*; s így azután végig utazott minden újdondász taván, mint tenorista. (Még valahol elfogják és megénekelteik.)

— — Egy köztisztviselőben álló nagy hazánkfia, — már a nevének az előbetűjét sem merjük kiírni anynyi tapasztalás után, — azt mondá azoknak, kik a nemzeti színház coulissái mögött történhetett pletykákkal akarták felzavarni kedélyét: „ha engem lakomára hívnak s ott jól ebédelek, mi gondom nekem arra, hogy odakinn a konyhában a szakácsok hogy vesztek össze egymás közt?”

— — Jókai „magyar Nábobját“ muszkára fordítják. (Jobb lenne annál, ha egynehány muszka Nábobot lehetne magyarra fordítani.)

— — (Hát a nagy szerencsétlenséget a váczúton látta kend?) Láttam bizony, igazán nagy szerencsétlenség történt ott, két bolt és a felette lévő két első emeleti szoba egészen összedőlt s több embernek életébe került ez a veszedelem. (De hát miből támadt?) — Jaj hites társ, már erre nehéz bizonyosat felelni. A sok öszszecsődült nép között én olyan csoport közé jutottam, a kik csupa kereskedők voltak, ezeket hallottad volna csak, hogyan disputáltak a szerencsétlenség okáról. — Többen azt disputálták, hogy a gázból támadt, mások azt állították, hogy egy hordó puskapor gyult meg a pinczében, egy köpezös kereskedő pedig élethálóra azt vitatta, hogy debizony petroleumgyulladásból történt. — Ha a lehangosabb toroknak akarsz hinni, akkor ennek lehet igaza. (Valyon miféle ember lehetett?) Mondtam már hogy köpezös, a kik körülünk állottak, azok pedig azt mondták, hogy nagyon sok eladó repezéje vagyon.

A somogyiak újabb réme.

Gazda. Jaj! ki az?

Vendég. En vagyok, kérem alássan; a *Hajnal*...

Gazda. Jaj! segítség! Asszony, a puskám! Verjétek félre a harangot!

Vendég. Nem, kérem alássan, nem az a *Hajnal*, a kit már agyonlöttek; hanem csak a *Hajnal naptár* bizonyos házalója.

Gazda. Jaj; de jó nevet választott ön erre a vidékre. Hát mit parancsol?

Vendég. Csak egy forintot bankóban ezért a közhasznu müért.

Gazda. Jaj; de megijesztett ön. Itt a forint. Máskor is legyen szerencsém.

Elfogy a mosoly is.

Szép menyecske, hiu asszony
Roszul viszed gazdaságod;
Pazarolod, vesztegeted
Kacsintásod, mosolygásod.

Ha így viszed: tiz év mulva
Csak az orrod fintorítod,
S egy mosolyért, bizony isten,
Megadnál vagy száz forintot.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó J.* — Metszi: *Pollák.*